

Castell Blanc

Como indica el nombre por el que es conocido «Castell Blanc» es un auténtico castillo asentado sobre grandes rocas.

Su aspecto exterior resulta muy interesante dando una sensación de altivez que empequeñece al visitante.

Un portal da acceso al gran patio interior vallado enteramente con un muro de piedra, siendo la entrada principal en una plazoleta que se forma en el interior del patio, sobre un terraplén donde se asciende por una escalera de piedra. en esta plazotea hay además tres casas que junto con el castillo dan la sensación de un pueblcito amurallado.

La construcción inicial, es decir el auténtico castillo tiene algunos añadidos, como la torre y unas almenas, que desvirtuan un poco la pureza de la edificación. Adosada a la parte trasera hay otra edificación que engrandece las dependencias del castillo.

Es de admirar la bóveda ojival que sostiene el piso y el grosor de las paredes, dos metros, que empequeñece sensiblemente el espacio interior.

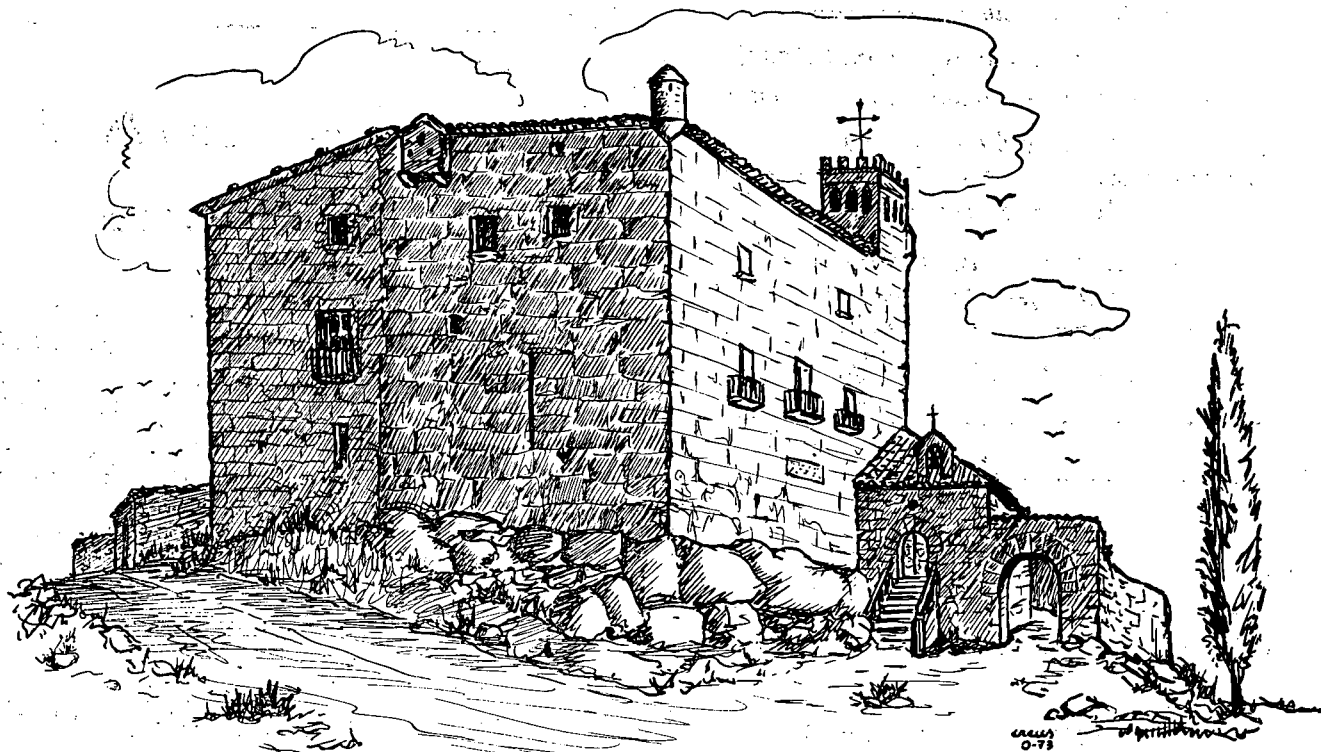
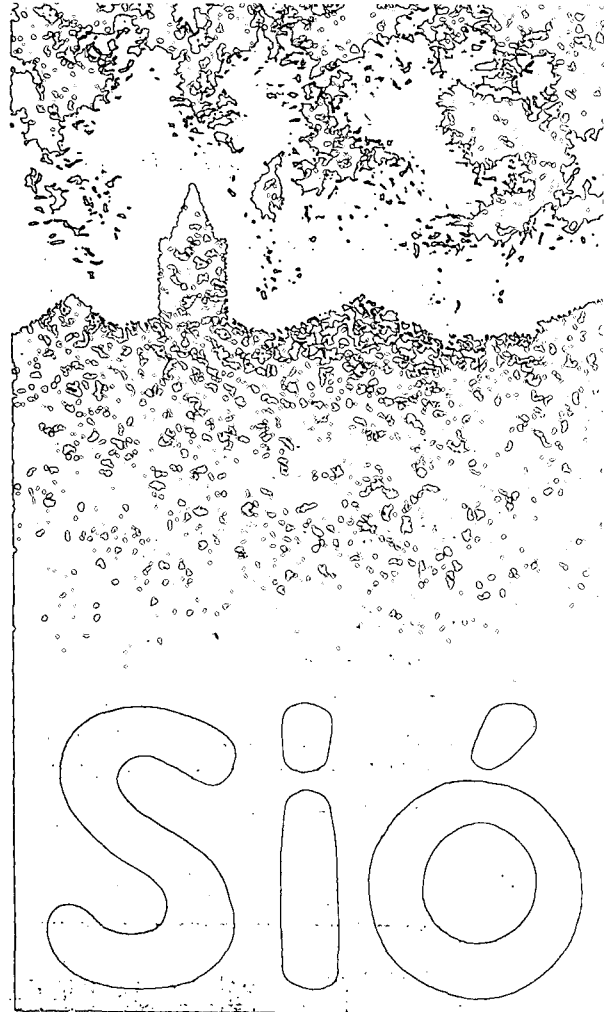
Una pequeña capilla junto al castillo, tiene acceso desde el exterior del patio y desde el interior del edificio. En las puertas de esta capilla están labrados dos escudos, en uno hay una torre y en el otro un árbol y una pierna. Esta pierna aparece también en la piedra central del arco del portal donde además se lee 1650.

Diseminados en el exterior hay unos cubiertos que se utilizan para los modernos útiles de labranza.

«Castell Blanc» tiene fuerza eléctrica y se abastece de agua en dos balsas, una potable y otra para el ganado.

En la pared exterior del castillo hay una lápida que dice:

«Castell Blanch» Diolc carta puebla en XIII de nov. de MCLXXIV Armengol VII conde Urgel.»
creus.

Cartes a Ca la Vila

Sr. Director de SIO:

Molt poc encertada trobo aquesta O.M. del B.O. de l'Estat de data 10 d'abril de 1959, segons la qual un poble de menys de 6.000 habitants només compti amb un metge titular i un d'exercici lliure. Desencertada perquè:

- No són poques les vegades que ens quedem amb un sol metge.
- No són poques les vegades que una passa de grip fa anar els metges per tot el poble amb el temps limitat.
- No són poques les vegades que es dóna el remei per telèfon sense veure al malalt.

I no vull dir que els dos metges d'Agramunt perdin el temps en coses banals, més bé crec que per a ells el dia amb 48 hores encara és curt; més bé, és manca de temps i sobra de pacients.

Isidre MARSA BERNAUS

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés
Sub-director: Jaime Cuñat-Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)
Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración
Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.
Extranjero 115 ptas.
Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

Nou Delegat Local de Sindicats

El nostre col·laborador i amic, en Jaume Bonet i Bolx ha estat nomenat nou Delegat Local de Sindicats. Els que coneixem de prop l'amic Jaume sabem que aquesta Delegació ha anat a parar a mans d'un home profundament agramuntí, per una banda; i per l'altre a un coneixedor de la cruïlla humana de la nostra Vila com pocs n'hi ha. A més, la seva activitat, seny i dons de gent faran d'ell la persona pública més idònea per a compartir aquestes problemes derivats del món del treball. Una vegada més, amb ell veiem com els càrrecs públics van a parar a gent jove, que és en definitiva el que ha de ser. Felicitem molt de cor a l'amic Jaume i li desitgem tota mena d'èxits en la gestió de la seva empresa pública.

Un nou encert de l'Acalde i la seva Corporació

Com tots hem pogut veure, durant la Festa Major passada ha estat inaugurada la il·luminació del Passeig del Sió. Aquesta via pública, darrerament batejada amb el nom de «Paseo de José Brufau», ha estat durant molts anys eficaç zona d'esbarjo de tots els agramuntins i punt de celebració de festes populars. Hem de felicitar al nostre estimat batlle, senyor Josep M.ª Inglés, a tota la corporació que ell presideix, per l'encert en revifar el Passeig, que per a molts haurà estat una descoberta, i que per a d'altres haurà estat el ressorgiment d'un temps enyorat i sempre recordat agraçosament. Agramunt viu de les seves indústries i de la seva agricultura, però també de belles recordances i d'inesperades realitats que tan acuradament emmarquen el nostre oci.

Prólogo a un trabajo

Africa, se nos presenta, hoy, incluso para aquellas personas, que por su preparación y cultura no pueden ignorar la geopolítica de nuestro planeta, con tal confusión de nombres, de naciones, de límites, que sigue siendo aquella «Ex Africa semper ali quid novi» de los ya remotos tiempos de Plinio.

Africa sigue siendo esta «inmensa desconocida» pese a que Europa entera, desde el siglo XII, mostró un notorio afán para conocerla, para dominarla, para establecer allí sus primeras factorías que, conforme fue creciendo la fiebre colonialista, se convirtieron en imperio colonial.

Europa, a partir del siglo XIX, comprendió que su primera responsabilidad histórica en Africa, radicaba en dedicarle una atención más estudiosa pero desgraciadamente no ajena a las ideas de lucro, de conquista y de prestigio; y esto también valió para los españoles.

España, por su posición geográfica, no podía quedar apartada de esa vorágine de conquistas. Ya, con el Testamento de Isabel la Católica, España llevaba en ciernes el eterno mandato de su política exterior «E que no cesen en la conquista de Africa e de pugnar por la fe contra los infieles»... Dieciocho palabras que dejaron abiertas cantidad de páginas de la Historia Española.

Sin embargo, los manuales de Historia General de España, no son pródigos en indicar o en explayar la epopeya española en el Continente Africano. Los esfuerzos realizados por la Península Hispánica en sus dominios africanos quedan un tanto borrosos o pasan totalmente desapercibidos en muchos españoles o en los que se interesan por la cultura hispana.

Sobre este particular, es de destacar, la feliz idea que tuvo el Sr. FRANCO, Profesor en la Facultad de Letras de Toulouse, al inaugurar, en la mentada facultad, unos cursos referentes al Africanismo Español, tema vital para la España del XIX, y que han permitido a buen número de estudiantes, enterarse de la extensión que evoca tal concepto. Personalmente, al descubrirlo, al comprender su significado, se fomentó en mí un mayor deseo de conocimiento.

Con esta finalidad, el presente trabajo, «Aspectos del Africanismo Español en el último cuarto del siglo

XIX», tomando al Lector como juez y pidiendo su benevolencia, intenta tan sólo enfocar un período de los más pujantes del Africanismo, presentando a los hombres que lo ilustraron y hacer un pequeño balance entre los ideales que los alentaban y las obras tangibles realizadas allí. No obstante, dicha Memoria dista mucho de ser todo lo exhaustiva, objetiva y bien estructurada que se quisiera.

La autora del presente trabajo tiene mucho que agradecer a la Biblioteca Nacional de Madrid, y en particular a los Bibliotecarios de la Sección Africa, que por su solicitud, al facilitarle cuantos libros se pidieran, por raros que fuesen, han contribuido a llevar a bien este compendio.

Ya sólo queda señalar que hogaño, y más con el impulso que ha podido dar a este tema la egregia figura de D. Tomás GARCIA FIGUERAS, los estudios africanos y la investigación están ocupando un destacado lugar. Estudios que se van generalizando conforme pasa el tiempo, ya que es imprescindible acudir a ciertos libros o centros españoles para tener una visión completa de los problemas africanos. Lo mismo que el Archivo de Indias es el santuario científico máximo de la Hispanidad, diversos centros de Madrid, Granada o Tetuán lo van siendo del Africanismo español.

Sólo es de lamentar que ante un mundo y una problemática como las que plantean el Africanismo, que tan de cerca afecta a la cultura Hispánica, sólo se reduzca a la esforzada minoría de un selecto grupo de especialistas, porque la estampa de un Africa abierta a la sugestiva aventura del explorador blanco, a la gesta histórica del misionero, a la figura del negociante al servicio de poderosas compañías exploradoras de materias primas o a la del soldado o funcionario colonial atesorando recuerdos y nostalgias con que llenar sus años de retiro en la Metrópoli, ...aquella Africa de los cromos y de las pinturas exóticas está ya superada y nos atañe a todos.

María Teresa Castellá Soldevila

— Madrid, Mayo 1973 —

Sobre la Llibertat

Voldria presentar algunes conjetures sobre la llibertat. Difícil i abstracte és parlar d'aquest desig tan estès en la societat d'avui i sempre.

Segons els diccionaris ens trobem amb definicions com les següents: "Facultat d'obrar d'una o altra manera, falta de subjecció, independència, llibertat de consciència, d'impresmta, expressió, etc.", totes molt esquemàtiques.

Però analitzem i preguntem-nos: Som lliures? Desitgem la llibertat? Per què la llibertat?

Moltes doctrines, filosofies o religions intenten alliberar-nos amb les seves teories. Però, ho coneixen? No ho crec.

Encara més, crec que et subjecten des de l'instant en que una doctrina (sigui de la classe que sigui) t'apròpia, com a molt t'allibera del pes de la teva pròpia existència, encadenant-te a seguir el camí assenyalat per dita doctrina.

Aleshores? Què hem de fer per ser lliures? O és que realment ja som lliures? Un cert filòsof contemporani ens diu: "La llibertat és l'estructura del propi ser humà i no pot ser destruïda ni per les més adverses circumstàncies: L'home és lliure fins i tot en les mans del botxí, ja que ha elegit aquesta situació lliurement i és lliure de canviar-la". Això sembla estúpid perquè el fet de rebel·lar-se, que és la única opció que té, la major part de vegades aquesta acció individual significaria la pèrdua del treball, potser la fam, la presó o la mort, el que el duria a un lligam físic i material pitjor que abans. Cal recordar que estic parlant d'un individu i no d'un poble.

Traslladem el cas a la societat occidental, on la major part de la gent gaudeix de certa independència econòmica i les primeres necessitats estan a l'abast de tothom i en les societats democràtiques existeixen a més a més unes llibertats d'expressió, de treball, sexe, religió, etc., però, és que no són res més que "llibertats" quan són encarrilades per una propaganda, uns interessos de certs partits polítics, d'un aparell dedicat a incitar i satisfer els petits desitjos de l'individu sota la fallàcia d'una felicitat pròxima i la subjugació de certes tradicions atàviques, etc.?

Per altra part cal dir que la llibertat és subjectiva, doncs mentres un creurà ser lliure satisfent els desitjos dels de més, un altre ho creurà satisfent-se a sí mateix.

No hi veig, doncs, cap camí concret cap a la somniada lliberació de l'home, però sí crec que existeix una posició individual de pensar i actuar en el camí de l'autorealització i la creació en tots els aspectes de la vida, prescindint de tota influència exterior i deixant-nos portar per la imaginació, sense prescindir de certa realitat.

Hauria d'haver-me fet més extens doncs moltes coses m'han quedat al pensament i és possible que ara aquestes idees resultin incoherents.

Permetin que acabi amb una frase de l'orgullós i desesperat Van Gogh: "Puc prescindir de Déu en la vida i també en la pintura, però no puc, jo, prescindir de quelcom que és més gran que jo, que és la meua vida, la facultat de crear."

J. P. S.

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases
COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI
Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.
FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Per Zènit

UN ALTRE AGRAMUNT

La llum, el flaire, el gest, el ritme, el soroll..., que resten a la nostra Vila després de la Festa Major, han estat sempre molt peculiars. Formen un conjunt d'estímul tardorencs en front dels quals, qui més qui menys, reacciona amb una certa melangia, amb una cadència suau que s'arrossega emmandrida per uns vials de l'ànima on l'enyor batèga d'una manera inesperada. La vida ens endureix i acabem no plorant davant la mort i no rient davant els naixements. La vida ens torna inexpressius i el nostre visatge acaba adoptant una fesomia impenetrable. La vida ens ha segregat dels sentimentalismes, de la vehemència. Un lúcid eclecticisme ens aconsella, en la maduresa, un tarannà pel qual ningú no descobreixi com som, o com pensem, o com sentim... Però els que hem tastat, durant molts anys, els dies que precedeixen a la nostra Festa Major, hem de cedir, vulguem-ho o no, al clímax que flota en l'ambient, i pel què la pell del nostre esperit s'aprima i pel què ens costa ben poc de riure i, sovint, ens costaria ben poc de plorar... Però tot plegat potser no són tant els sentiments que afloren com els records que retornen. Després de la nostra Festa Major hi ha una llum, un gest, un flaire, un ritme..., que sempre han estat els mateixos. Per ells s'affinen vivències reculades que tot d'una esclaten com si la vida no tingués temps, o com si només fos present entranyable. I és aleshores que tenen vigència els camins que menen a l'escola, els camins que menen als ametllers, els camins que menen a les vinyes, els camins que enceten les primeres clarors de la tardor

mig groguenques i mig tremoloses. Camins i vials pels què els agramuntins hem deixat història, aquesta petita història que no passa als llibres, que queda perduda entre ribes i lledoners, entre finestres i balcones, entre cels enlleganyats i cartes que ens arriben de ciutat on algú de la nostra família resta lluny de l'escalf de la nostra llar... Enyor, tot plegat una buidor, tot plegat potser un desencant d'haver passat un altre any sense haver aconseguit aquell fitó utòpic que cada anyada roman inasequible a la nostra voluntat i del què ens aconsolem en pensar que resta com a una temptació riquíssima dins el propòsit de la nostra fantasia...

Vivències reculades i sentiments actuals. Tot plegat valors humans que ens entussodim a bandejar del nostre batec perquè avui no s'estilen. Però encara que no ho confessem a ningú, cada any després de la Festa Major, qui més qui menys, es torna a sentir infant: home transparent, il·lusió enardida... Malgrat tot, malgrat no poder-nos entretenir en aquesta mena de buidors per no malmetre la lucidesa del nostre eclecticisme que necessitem per més importants negocis de la vida. Ah, la vida! La nostra vida cada vegada més freda, més objectiva, més distant, més deshumanitzada...

Però ara, uns instants, si més no, com d'amagat del prestigi que tenim en la vida, ens reconeixem lírics com aquestes tardes de setembre d'Agramunt.

Resumen de la Fiesta Mayor 1973

En esta Fiesta Mayor el tiempo ocupa un lugar destacado, ya que no se recuerda en muchos años, el calor sofocante que hemos padecido. Sin más preámbulos pasamos ha destacar los actos más sobresalientes:

Día 8.—Desfile de Gigantes y Cabezudos acompañados de la Banda de Cornetas Local. Disparo de Juegos Japoneses con traca final.

Por la tarde inauguración del Alumbrado del Parque «José Brufau Mullerat» por las primeras Autoridades. El importe total de las obras, en la que se incluye una fuente de moderna construcción, se eleva a 565.659 Ptas. Como complemento de la inauguración se celebró una sesión de Sardanas por la Coblá Condal de Balaguer.

Día 9.—En actos religiosos, destacamos: La Procesión en honor de la Virgen del Socós, Patrona de la Villa, que estuvo presidida por el Ilmo. Sr. Joaquín Viola Sauret, Procurador en Cortes y Autoridades locales en pleno. A continuación Solemne Oficio cantado por «LA CORAL D'AVUI», dirigida por Ramón Casals.

También en el transcurso de la mañana tuvo lugar la Cuestación Pro-Cáncer, que según datos facilitados asciende a 26.788 Ptas.

En el Campo del Espectáculo, tras las acostumbradas Sesiones de Sardanas, Bailes y Conciertos, destacamos en primer lugar, que por primera vez en muchos años la Plaza del Mercadal, nos mostró todos sus encantos, pues el tradicional «Envelat», ha dejado de existir, lo cual nos ha demostrado, por la reacción del público, que dicho lugar puede albergar a lo largo del año infinidad de espectáculos.

Por otra parte, también merece destacarse, en primer lugar el espectáculo de Guillermina Mota, que complació al público asistente; no obstante la obra «La Moscheta», presentada el lunes, no fue del agrado del público, lo que no quita a los actores su magnífica interpretación.

En cuanto al terreno deportivo hay que señalar 4 acontecimientos, a saber: Fútbol, Balonmano, Gimkhana Automovilística y Tiro al Plato. En fútbol los resultados fueron los siguientes: 2 de Mayo, 0 - Agramunt, 0 (vencedor Agramunt por penaltys) y U. D. Lérida, 8 - Agramunt, 3 (hay que destacar que el Lérida presentaba el primer equipo); en Balonmano: Guissona, 9 - Agramunt, 9 (vencedor Agramunt por penaltys); la Gimkhana Automovilística, organizada por la Juventud Local fue un éxito completo y finalmente Competición de Tiro al Plato, dividida en 2 jornadas, la primera de inscripción libre, que de un total de 60 escopetas resultó ganador absoluto D. Jaime Navés. En la segunda que fue tirada de Sociedad se registró el siguiente resultado: 1.º Jaime Bonet; 2.º Felipe Llena; 3.º Francisco Tallaví y 4.º Esteban Llagunes.

En resumen esta Fiesta Mayor fue una de las más completas, ya que hubo de todo, desde Tío-Vivo y Autos de Choque para los pequeños, hasta un magno Concierto de la Orquesta Internacional Maravella en la Sala de Fiestas «Kipps», por citar algún ejemplo. Aunque esta Fiesta Mayor ha superado en algunos aspectos a años anteriores es evidente que sufre la crisis que impone el mundo actual.

Jaime CUSAT MATA

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN

POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

ROS ROCA S. A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

La mujer pierde encanto

Deseo imprimir en estas líneas de una manera consciente y veraz, mi más modesta opinión sobre la mujer, no sé si llegaré a realizarlo, con el propósito que a mí me cabe, ya que a quienes opinamos así se nos tilda de anticuados e incomprensivos en los momentos actuales.

Tal vez hasta cierto punto tengan razón, ya que hoy todo cambia y se promociona a pasos agigantados, puede que la "anfitriona de hoy", salvo excepciones dignas de todo respeto, desee estar al nivel de las circunstancias, de este mundo desenfrenado y caótico en que vivimos.

Por otra parte sería un mero insulto tratar de ofender a la más bella flor de todos los tiempos, quien tantos quebraderos de cabeza ha dado al hombre, con su sensibilidad femenina y coqueta, donde siempre ha querido realzar sus encantos personales, como su mejor arma a esgrimir en el campo del amor y rendir a sus pies a este ser llamado hombre, quien muchas veces se cree invulnerable, pero que al final termina por rendirse como un vasallo.

Abordar el tema de la mujer quizás pueda traer alguna opinión que diste de la mía en este sentido, mas debo decir que siempre he sido un ferviente y gran admirador de esta divina especie, así que bajo el punto de vista polémico, me aparto para rendir toda mi pleitesía a esta bella flor y sin par cabecita loca muchas veces.

Pues aunque se diga lo contrario, siempre ha sido y será, este algo que llena y hace soñar y que por instinto propio del "sexo" hace que los hombres desde jóvenes, nos sintamos atraídos a esta bella fémina, con deseo de afrontar nuestro futuro junto a ella, con el néctar puro del amor, cáliz supremo de dos vidas limpias y sinceras para toda una vida, como el agua fresca y transparente que brota del oasis.

Debo decir que esta deliciosa musa, dotado por doquier con el don de coquetería, se aparta un poco de lo esencial, digamos más bien que en algunos momentos está un poco "desorbitada" al dejarse llevar por eso que se llama "moda", mas no quiero pensar que en este pequeño y reducido número de quienes visten a la ligera y con tal desatino, lo hagan con un plan preconcebido, tratando de esta manera de promocionar sus encantos a la luz pública, ya que una cosa

es ir a la moda y otra es exhibirse en pleno asfalto, llamando la atención por su pequeña indumentaria. No es que uno se ruborice al contemplar tales excen-tricidades, tampoco pretendo decir que uno se siente un moralista empedernido, pero sí que me exaspero viendo que en ciertos momentos, quizás de buena fe, pero sí deseosa de agradar a su contertulio, a veces la mujer rompe el encanto y respeto en su misma persona.

Creo sinceramente y sin lugar a dudas, que este sentido de feminidad y coquetèria de hoy, pierde muchas veces al destino a la más delicada flor de toda la vida, quien muchas veces menosprecia su dignidad como mujer, sin que ella se dé cuenta.

Decía Cervantes:

*Es de vidrio la mujer,
pero no se ha de probar
si se puede o no quebrar
porque todo podría ser,
y es más fácil el quebrarse
y no es cordura ponerse
a peligro de romperse
lo que no puede soldarse.*

Todos mis respetos al buen criterio común.

Esteban Castellón

EL FRUIT DE LA VIDA

Llarga i plena és la vida. Segons com es mira!!

Llarga sí ho és —i no poques vegades de désenganys!!

Llarga... Hi ha vegades!! I són les més sentides quan tampoc ho és tant com el roser de la comparació.

Llarga és la vida per aquell que no fa res; que quan es lleva a migdia pensa —si és que pensa— ¿com hi arribem a demà? Què faré avui?

Curta ho és per aquell —i llarga se li fa— que es lleva al matí, que surt de casa abans que el sol ho faci per l'horitzó, i entra al treball (fàbrica, taller, etc., etc.), surt, si és que surt, només per menjar un tros de pa sucrat amb oli, i torna a posar-se de cap i cos a la feina. En sortir del treball fa cap a les Planes (a l'hort); i arriba a casa i veu que els seus ingressos no són encara per mantenir decentment a la muller, canalla i pares. Es curta per aquests i se'ls hi fa llarga a la vegada.

Aquest és un problema que no el vol veure aquell que el dissabte a la nit se'n va al cinema, el diumenge al matí a missa i al café-bar, a la tarda altre cop al cinema, o bé a un festival folc, a una sessió de jazz, etc., etc., i encara permetent-se el luxe d'anar de vacances de quan en quan.

DE CASA A CASA

Posats a dir disbarats trobo que encara no són massa grossos. «Hem pensat alguna vegada en modificar o suprimir totalment la Festa Major?» Crec que no. Hem pensat, potser, que tres dies de Festa Major no són gaires dies, i també que no són tan pocs quan el que es fa per la Festa Major no és gran cosa diferent al que es fa durant altres dies de l'any.

«Aquestes mini-vacances de finals d'estiu, ¿responen actualment a una necessitat o solament les venim celebrant per rutina, per pura inèrcia col·lectiva?» Més bé pel segon que pel primer. No crec que la Festa Major sigui una necessitat, com tampoc ho són les processons per això o per allò; com tampoc és una necessitat l'adecentament de la Capella del Sió si amb l'Església n'hi ha prou. Que aquestes coses segueixin sense cap necessitat hom ho troba... bé... com troba bé que segueixin la Festa Major, i el Casal, i etc. etc. Com troba bé que més de deu aprofitin la Festa Major per anar a Barcelona a veure coses que ací no hi són.

GRANET DE PEBRE

Que es fotin!

Bé, Josep!!

En lloc de denunciar carronyades, enaltir-les!

Bé, Josep!!

No tots som un put.s. No mentre n'hi hagi d'incauts i ingenus!!

Bé, Josep!!

Garrotada allí on fa bony. Per aplanar-lo, i si va bé per fer-ne un altre al costat!!

Bé, Josep!!

Si no fots et fotran. Doncs: Visca la gamberrada més gran!! Visca els lladres i els demés...!!

Bé, Josep!!

Què soc? Socialista o nacionalsocialista?

EL BALL DE BARRI

No sé perquè això de que «la vida nos exige a diario un mayor esfuerzo en cualquiera de los campos de trabajo» no sona massa bé. Va en contra totalment del que es diu: que cada dia ens tirem més i més a la vida fàcil; cada dia hi ha màquines noves i eines per fer-nos la feina més planera;

— abans teníem rucs, avui tractors.

— abans teníem dalles i falç; avui, «cosetxadores»,

— abans teníem pics i pales, avui tenim martells i pales mecàniques.

I això, ¿no ens ha fet la feina més planera? ¿Tenim encara d'esforçar-nos més cada dia? Si ho fem no és més que per poder disfrutar de televisor, rentadora, cassete i així un llarg etcètera. Encara que també per mantenir una família el jornalet just ens faci anar justet al cel.

REEDIFICACIO CAPELLA DEL SIO

Crec que les ruïnes de la Capella no són per avergonyir ningú, encara que cap aquell indret tot sigui edificacions noves. Em pregunto: per què reconstruir la Capella? A l'Institut n'hi ha una. Al bell mig del poble hi tenim una no menys formosa i gran església, que només s'omple unes poques vegades a l'any.

¿No seria millor que refer la Capella procurar-nos una ambulància o un més complet servei de bombers o apagafocs? Ambdues coses es troben a mancar prou quan arriba el cas i crec són de més urgència que refer la Capella.

Si les ruïnes de la Capella han d'avergonyir-nos, també ho han de fer les més nombroses dels carrers Castell, Mercè i Carbassa, lloc que sembla destinat per a tirar-hi runa tothom. Seria interessant de saber quant ha augmentat el nivell de la Plaça de l'Exèrcit en el curs dels cinc o deu anys darrers. Seria interessant saber que avergonyeix més als veïns, si les ruïnes d'un o altre indret? Probablement... ni les unes ni les altres.

I PER ACABAR

Observant el darrer número de SIO contem els articles. Són un total de quinze, dels quals crec que 11 o 12 són obra dels que formen la Redacció de SIO; i els altres tres o quatre són d'autors que sovint i seguit deixen la seva empremta en la tasca de la confecció de SIO que tots volem. ¿Per què no hi ha més variació? ¿Què obliga a fer que SIO sigui quasi un patrimoni de sis o set?

Falten poques setmanes per les eleccions municipals i em fa por que, com de costum, passaran sense pena ni glòria, sense desvetllar altre interès a nivell popular que el purament anecdòtic, referit a les persones que ocuparan les vacants o a les circumstàncies de l'elecció.

Les decisions d'aquests senyors que s'asseuen a les cadires de Ca la Vila, ens afecten a tots els veïns, per bé o per mal, d'una manera directa i immediata. Per aquest motiu sembla que hauria d'interessar-nos tot el que fa referència a l'elecció; però no és així i a mi particularment, tant o més que l'esmentada indiferència, em fan pena les causes —les que siguin— que l'han provocada i afavorida.

De totes maneres i com que es tracta d'una cosa del poble, permeteu-me posar-hi la cullerada i manifestar unes opinions, encara que el més bo sempre s'ha de deixar per dir.

En primer lloc cal reconèixer que una gran proporció d'agramuntins estan tan bé a casa seva, que de bona gana deixen les responsabilitats pels qui es veuen amb cor d'acceptar-les. Això val tant per l'Ajuntament com per les altres entitats de la població, hi hagi o no hi hagi vots entre mig. Després ja vagarà d'elogiar o de criticar, a gust del consumidor. Els aplaudiments o les censurens, desde la taula d'un cafè o des de les planes d'un periòdic, encara són una distracció i no costen cap pesseta.

Reflexionant sobre el punt anterior penso que més de quatre vegades els mitjans informatius haurien de limitar-se a la missió que el seu mateix nom indica: informar. Donar la notícia, explicar el fet amb tots els pels i senyals, els positius i els negatius, sense deixar-se res al tinter; en una paraula: facilitar elements de judici al lector per tal que aquest pugui treure les conseqüències pel seu compte.

Tornant al tema inicial, la renovació d'aquest any és espectacular pel nombre de Consellers que s'han d'elegir: sis dels nou que formen el Consistori. Ara bé, res fa preveure un canvi radical en la marxa del nostre Ajuntament. Qui estabilitza y dona continuïtat a la labor municipal és l'alcaldia, i aquesta està a resguard dels vaivens electorals. Els sis Consellers s'han d'elegir en tres grups, en distintes ocasions i per diferents procediments. I cada Conseller considerat individualment, té una influència mínima en la política municipal.

El temps transcorre de pressa i dintre poc ja sabrem a quines persones hem de felicitar. Perquè malgrat es tracti d'un càrrec amb bastanta responsabilitat —més responsabilitat que influència— i poques satisfaccions, no sóc partidari d'expressar el condol a ningú, amb motiu d'haver estat elegit Conceller de l'Ajuntament.

ISET

NOU DELEGAT DE SINDICATS

Com hem deixat dit en un altre lloc d'aquest paper, s'ha nomenat nou Delegat Local de Sindicat i el càrrec ha recaigut en la persona del nostre estimat amic i col·laborador en Jaume Bonet i Boix, al que felicitem de grat.

CLUB DE TENIS

Per les darres notícies arribades a la nostra redacció, sembla que el projectat Club de Tenis Agramunt tira endavant en la seva fase inicial de contactes personals privats i públics per tal de trobar el terreny on ubicar les pistes i els socis fundadors que donguin a l'empresa l'empenta oportuna.

FESTA MAJOR

La darrera Festa Major ha estat notícia per una colla de coses. Una podria ser per la manca de forasters; l'altra per la immillorable temperatura que ha fet tots els dies (22° C a les 9 del matí); una tercera l'absència de l'envelat; una quarta la celebració de ball al Mercadal amb un èxit sorprenent; una quinta el desgavell de les orquestres a l'hora dels concerts; una sexta la pobresa de films projectats; una setima la protesta que hi va haver al Casal el segon dia com a resultes de la representació teatral... Cal destacar també l'aplega a benefici del càncer, que fou un èxit.

VIVENDES I CONFERENCIA

Segons se'ns comunica, una empresa forana projecta edificar 28 vivendes a la partida coneguda per "L'era del Manon". Per tal de parlar de la manera de construir vivendes pel sistema cooperatiu, s'havia anunciar una xerrada pel dia 17 a les 8 del vespre. Degut a causes per ningú explicades, els conferencians no comparegueren a la cita, i el públic, nombrós, hagué d'esperar més de mitja hora.

RECOLLIDA D'ESCOMBRARIES

Començant el diumenge dia 23 de setembre, el servei de recollida d'escombraries es realitza a la nit, des de les 10. El canvi s'ha fet per obvis motius d'higiene i, a la vegada, per no destorbar el trànsit rodat durant el dia pels carrers de la Vila.

MERCADAL ANTIESTETIC

El dia de la Festa Major, l'interior de la Plaça del Mercadal es reservà com a clos del Casal per a celebrar-hi ball. Les zones d'accés habitual, menys la que dona en front del Casal, es taparen amb una mena de borasses que desentonaven força al costat de les plantes de l'habitat públic.

SARDANES

Els dies de la Festa Major s'han celebrar audicions de sardanes en nombre mai vist ni oit. Són molts els vilatans que davant l'èxit es pregunten que perquè no es fa durant l'any alguna que altra audició, i algú ha llançat la idea de fer sardanes al Mercadal cada diumenge al vespre, ja que així al menys la gent gran que no va al cinema ni a d'altres llocs, sabria on passar unes hores d'esbargiment.

EL TEMPS

A mig setembre ha plogut una mica, però la temperatura s'ha conservat, com mai, en un nivell d'agradós estiu: de 20 a 22° C a les nou del matí dins del poble. Només un dia, el 17, la temperatura baixà a 12° C a la mateixa hora, però al cap d'un parell de dies ascendí a prop de 20° C.

SIO

LA NOSTRA GENT

En Ramon Inglés i Mortés

—Data de naixement?

—Vaig nèixer el dia 2 d'agost de 1926.

—Lloc de naixença?

—Vaig venir al món a aquesta vila d'Agramunt i a la casa on encara visc, o sigui a la Fonda Crich.

—En cas d'haver nascut fora, ¿quants anys porteu residint a Vila?

—Sempre he residit aquí, o sigui que porto vivint a Agramunt 47 anys, a excepció feta de la diàspora del final de la guerra civil: un any i tants mesos

—¿Quin tipus d'ensenyament heu cursat i en quins centres?

—primaris

—secundaris

—superiors.

—Primaris a les Monjes, als «Hermanos», un parell d'anys, passant després a les escoles de la «Mercè», de les «Carneceries» i un cop acabada la guerra al convent de les monjes on ensenyaven els mestres nacionals, del que guardo molt bon record del senyor Curià.

—¿A quina edat començareu a guanyar-vos la vida, en quin ofici, en quina professió o càrrec oficial?

—Als catorze anys tot just deixat l'ensenyament, passo a ocupar-me de la indústria hotelera de casa que en aquells moments viu les circumstàncies de la mort recent del pare i fent el servei militar el meu germà. Jovenet, doncs, porto el negoci al costat de la mare, i començo a tastar el joc de guanyar-me la vida per a mi i els meus.

—¿Quin ofici, professió o càrrec oficial us ha situat en la vida?

—Com es desprén del que acabo de dir, m'he situat en la vida gràcies al meu ofici de fondista, que he professat amb autèntica vocació ja que la fonda de casa, i no és propaganda, és la més antiga d'Espanya, que ha passat de pares a fills sense trencar-se la línia d'hereus. I a més de la vocació potser per l'ocasió que dona de conèixer tanta gent i tan diferent.

—¿Quines aficions teniu: música, art, literatura, esports, art?

—Com em sembla que saben molts lectors de «SIO» la meva gran afecció o «hobby» és il·lusionisme i el col·leccionisme.

—En practiqueu alguna?

—He practicat l'il·lusionisme des dels 10 anys, celebrant la primera sessió a les Monges. Després he col·laborat en una colla de festivals benèfics i d'afecionats tant a la nostra vila com a fora, arribant fins a Andorra i també a França. En quant als rellotges en tinc una col·lecció de 280 que comprén peces de l'any 1200 al 1800, rellotges restaurats per mi i que tots funcionen degudament. També tinc col·leccions de bitllets de «banc», partint dels editats l'any 1905 fins als actuals, passant per l'època interessantíssima, en aquest sentit, de les edicions fetes durant la guerra, i no cal dir que tinc tots els editats a Agramunt durant aquest període. El total de la col·lecció és de 5.024 bitllets. I, encara que no amb tant de rigor,

tinc col·leccions d'armes i de monedes. Els rellotges han sortit dues vegades a la TVE, com també les meves col·leccions.

—Per quins països heu viatjat?

—Andorra, França i Alemanya, una mica fent el tafaner des del meu punt de vista professional, i una altra mica de turista.

—¿Quin diari, revista, llibre o altre tipus de publicació llegiu?

—De diari llegeixo «La Vanguardia», de Barcelona i «La Mañana», de Lleida. Em sembla recordar que el pare havia dit alguna vegada que vam ser, a casa, els primers subscriptors agramuntins de «La Vanguardia». Com podeu comprendre no em queda massa temps per a llegir amb la feina que em donen els meus «hobbys». De revista m'em passo, només, el «SIO».

—¿Quines intervencions heu tingut en la vida col·lectiva de la nostra Vila? (Política, esport, art, religió, cultura, etc.)

—Des d'un punt de vista general sempre he participat en totes les coses de la nostra Vila. Com he dit abans col·laborant en festivals benèfics, organitzant cavalcades de Reis durant més de quinze anys, caramelles, excursions, etc.

—Com veieu l'actual Agramunt?

- en el seu context econòmic
- en el seu context cultural
- en el seu context esportiu
- en el seu context administratiu, etc.

—Jo, com a parent que sóc de l'actual alcalde, em sembla que Agramunt viu un dels seus millors moments. Apart el parentiu, «obras son amores», com diuen els castellans. I a fe que d'obres potser no se n'havien fet tantes com ara, per part de l'Ajuntament. Agramunt econòmicament, si bé ha passat per un «bache», s'està refent d'una manera ben reeixida. En l'aspecte esportiu s'està organitzant un club de tennis que pensa bastir un camp amb quatre pistes i un botador. I en l'aspecte administratiu em sembla que les obres a les que abans em referia són una mostra ben palesa del bon funcionament públic.

—D'estar al vostre abast planejar la vida agramuntina, què farieu?

—Si jo fós batlle d'Agramunt faria exactament el que fa el meu germà: lliurar-me en cos i ànima a la Vila, ser més que la primera autoritat, el primer amic de tots, em-

bellir el poble fins allà on ell ho ha fet, i dotar-lo, com ho ha fet ell, d'un centre de cultura perquè només la cultura és la base del progrés dels pobles. Potser hi afegiria una cosa: un museu que pogués aplegar, a més de les meves col·leccions, els materials que tenen molts agramuntins de gran interès cultural, com són llibres i com són mostres de materials prehistòrics.

—Com veieu el futur d'Agramunt?

—Com es pot desprendre del que he dit més enrera, Agramunt progressa i progressarà. Té els fonaments per a fer-ho, i té la gent més idònea.

—¿Voleu explicar la vostra actitud sobre qualsevol aspecte de la vida?

—La meua actitud davant la vida és la del treball. He treballat des de molt jove, com he dit, i crec que no hi ha vida digne sense treball acurat. Però això no és tot; l'home necessita donar sortida als valors espirituals que porta dins. Jo crec que tothom ha de tenir i sentir una vocació «extra» que serveixi d'esbargiment sà i útil. Em sembla que les meves col·leccions m'ajuden a viure en aquest segon aspecte.

—¿Voleu citar, si us plau, tres agramuntins de relleu a qualsevol nivell?

—El que millor he conegut i que per tant puc citar amb tot coneixement, és el malagunyat senyor Joan Viladot que, amb la seva professió i amb la seva ploma tant favor va fer a la nostra Vila. I encara que sigui tirar cap a la família, crec que s'ha d'honorar a en Josep Inglés Castells que motoritzà el transport de passatgers d'Agramunt a Tàrraga amb un «lançla» amb rodes massises i llums de carburo. I un tercer agramuntí de relleu, encara que sobrevingut, va ser el cèlebre alcalde senyor Garcia que tant bé endreçà el nostre poble i a qui visitàvem a Barcelona quasi cada festa els darrers temps de la seva vida.

Hem passat Bona Festa Major, si senyor!!

Per Josep Farreny

Al senyor Josep Padullés perquè gràcies a ell i en part al temps, sobre tot, vàrem passar una Festa Major més bé del que esperàvem.

Ha passat la Festa Major, d'enguany, una Festa senzilla sense grans coses espectaculars i sonades. Hom creu que ha estat del grat de la majoria assenyada, em refereixo en el de no allargar més la mànega que el braç i concretament en la molta part que afecta a l'única societat «El Casal» que dona des de la guerra, gairebé tot l'esbarjo a nostra vila. Naturalment que hi ha cinemes i altres llocs per a divertir-se, ambdós empresaris els hi hem d'agrair que a Agramunt estiguin, doncs al nostre jovent no els cal desplaçar-se fora —per necessitat— al tenir a la seva disposició una excellent sala de festes, potser la millor de la província, així també com esplèndits cinemes per no envejar-ne cap, tant per comoditat, com programació i projecció. Però vaja, sí que he de dir que almenys la meua opinió és, que tant en cinemes, com sales de festes, pista ,etc., hi ha espectacles que són molt bons, superiors fins i tot als de Festa Major si voleu, però donat que se'n pot disfrutar tot l'any, o almenys tota la temporada d'estiu, cal considerar, donar preferència, als espectacles que podríem dir son característics de la Festa Major, que són tots els altres.

Mai un espectacle el constitueixen solament, l'orquestra, cantant, etc., sinó que la part més important és l'ambient que s'hi respira, tot un poble viu que hi assisteix divertint-se, disfrutant. Gent de totes les edats des d'els vells fins als nans, passant per tota l'escala, amb l'agradable particularitat per la Festa, de no distingir les diferències de classes. Hom no pot comprendre, el que a moltes persones els sigui indiferent això, millor dit, no crec pas que els n'hi sigui, el que passa és que no s'hi pensa, i hom sense saber a què és degut, fóra d'un ambient que s'està realitzant en un moment donat, en que nosaltres estem en un altre lloc, en recordar, suposar el que deu ser aquell, som presa de l'avorriment, per molt interessant que aquest sigui, i no ens hi càpigues dubte, és degut a la manca de qualitat humana en aquest, i en aquest cas de l'ambient de Festa Major, tres dies que sols ens és donat disfrutar una vegada l'any.

Es molt natural que això al jovent no l'afecti gaire, fins i tot no ho ve'gi, no ho compregui —no vull dir amb això, que sigui la seva actitud reprovable— ni molt menys, sinó qüestió de temps, o millor dit d'edat. Hom recorda que l'any passat, jo mateix llençava el crit al cel, poc menys que afirmant, que la Festa Major se n'aniria en orris, al no plantar l'envelat. Aquest any ha quedat ben demostrat, que hom anava equivocant, així com de creure —que ho creia— que aquesta Festa, hauria estat com donar-li la *puntilla* al toro per acabar-la de matar.

Estic per naturalesa sempre predisposat en contra de l'esperit conservador, però el cas de la Festa Major és l'excepció que confirma la regla, en el que respecte a innovacions, ja que sóc de l'opinió, que hi ha espectacles els quals perjudiquen aquesta en el seu conjunt, trenquen la seva unitat, que podríem anomenar tradicional. Ara permeteu-me que reconegui que puc anar equivocant, per altra part sentiria que s'interpretés el que digui, com una mena de defensa de coses que em plauen, tirant per terra les que no; però vaja, fins i tot en aquest aspecte no vull allargar-me, ja que hi ha molts factors a considerar, com són: Els que no ballen, altres que no els hi agrada la música, el teatre, cine —o no són socis del Casal— dret al fi i al cap molt respectable, tant a no ser soci, com en el d'anar a tirar uns tirets, o veure com els tiren amb l'escopeta el plat, en lloc d'anar a concert. Així com participar en, o seguir, una Gymkhama; en lloc d'anar a ballar sardanes. De l'únic que hom es queixa és de l'impossibilitat d'assistir a tots els actes; llavors no és estrany que alguns no tinguin l'èxit que es mereixrien, així com a suposar als seus organitzadors que el poble els hi fa el buit.

En el pot petit, és en hi ha la bona confitura. Em penso que forem no pocs els que trobarem a faltar un concert per la nostra «Coral D'Avui» tan sols els poguèrem sentir en el dia primer de la Festa Major a la missa major. No per curt fou menys important, sinó tot el contrari, la Coral va a més, d'això tothom se'n pogué adonar. Esperem ansiosos un concert en bon lloc i a bona hora.

Abans d'acabar tot aquest escrit, voldria fer un suggeriment. No fóra convenient que un altre any, miréssim de campagnar tota una sèrie de gustos, tenint en compte conveniències generals, i altres condicionants, per tal de que el màxim d'agramuntins i forans poguéssim tots passar una Festa Major magnífica, amb una d'espectacles, que sense desmerèixer en qualitat, fossin agradables per a tots, naturalment amb les degudes toleràncies mútues?

A part, i per acabar: NO TENIM EL JOVENT UN TANT MARGINAT, no fóra convenient demanar-los-hi opinió i col·laboració? Res més. Que l'any que ve sigui millor encara la Festa Major!

Setembre del 1973

PETITES VARIACIONS SENSE TEMA

L'ARBRE TRANSPLANTAT...

Arbre transplantat, més aviat mort que arrelat. Això és el que es diu amb bastanta freqüència, quan un ser vivent de tot tipus a certa edat és traslladat des del seu lloc d'origen a un altre indret; bo i acceptant de bon principi que no és gens fàcil l'adaptació, amb aquesta mena de canvis, tots haurem pogut observar com a les grans ciutats, on els pressupostos ho permeten, reposen arbres i plantes en edat avançada, d'acord a les característiques similars, a les plantes i arbres que ha estat necessari arrencar per "baixes", podent així conservar l'estètica de jardins, passejos i places, sense deixar rastre de cap classe de feina, ni d'arrencament ni de plantada. El vianant no s'adona de cap reforma, veurà més o menys una igualtat amb arbres i plantes com si tot fos una continuïtat d'origen, com també avui s'improvitzen jardins amb plantacions de molt variades espècies, que donen la sensació d'un jardí fet amb el procés natural dels anys. Avui això ja sabem que està a l'ordre del dia i que es fan coses meravelloses, tot depèn del que es vulgui o es pugui gastar. Però també hi ha molt a fer amb pressupostos senzills, particulars, poblacions petites, etc., on els costos no permeten fer el que hem comentat abans, no obstant podem contemplar com un arbre transplantat, amb costos mínims, quasi zero, pot viure i arrelar-se bé; en aquest cas concret tenim un testimoni vivent ací a Agramunt.

Déu em lliure de voler sentar càtedra de com es deu fer al transplantar un arbre, ja que avui hi ha empreses que es dediquen a aquesta activitat, jo em limitaré solament a explicar el procés que varem seguir per al salvament d'uns arbres, que crec tenien almenys uns vint anys i que tots van arrelar i segueixen amb vida; aquests i en número de catorze varen ésser transplantats, avui presents i vivents, al nostre camp de futbol, a la part lateral dreta, mirant a sol ixent, al darrera aproximadament de la tribuna.

Devia ésser per allí a l'any, 1944 que va ser necessari arrencar 14 plàtans dels que hi havia, i encara hi ha, a la carretera anant a Cervera on es va construir el grupet de vivendes anomenat vulgarment "Cases Barates". En aquella data era Alcalde el Sr. Ramírez, el qual va posar un gran interès en que es fes el canvi de lloc dels arbres procurant, a ser possible, la salvació dels mateixos.

En aquest cas varem fer-ho aproximadament com explicaré a continuació i que es tindria de fer de la següent manera:

1er. — El temps d'arrencar i transplantar, si pot ésser durant l'Advent de Nadal. L'arbre durant l'Advent dorm fort, és quan menys s'adona de l'operació.

2on. — Abans d'arrencar procurar que hi hagi els clots fets al nou lloc on tindran de posar-se, per tal que les arrels estiguin sense cobrir el menys temps possible.

3er. — Els nous clots tenen d'ésser de tres a quatre vegades més grans que els de les plantacions normals, ja que

aquests tenen les arrels majors i necessiten pasturar en més quantitat de terra tova.

4rt. — Abans d'arrencar marcar la situació de l'arbre als quatre vents, amb un llapis, no amb cap eina tallant, evitant tota ferida, per poder-lo situar a la nova estada, al màxim d'igualtat a la que estava acostumat, es a dir, que quan sortirà al sol li tocarà a la mateixa cara que abans, tindrà la encaració al migdia com abans, tindrà els aires i la frescor del nord a la mateixa cara que abans, i serà acariciada pel sol ponent la mateixa pell que abans.

5. — A l'arrencament procurar salvar al màxim les arrels, acompanyant la quantitat de terra possible enganxada amb elles, portar una quantitat d'aquesta terra al clot nou. Tot això ajudarà a que l'arbre, quan desperti, li sigui agradable la nova estada, al trobar-se amb terra que ja era la seva.

6. — Els arbres van ésser podats, el plàtan ho permet, per treure'ls embalum i facilitar el transport d'un lloc a l'altre.

7. — Moltíssim important. Regar-los molt sovint, sobre tot el primer any, a l'engegada i a la primavera i estiu; si falla això no haurem fet res. Després del tercer any el rec pot ser menys freqüent; però no per això es tenen de deixar de regar.

Desconec si hi ha cap procediment científic que aconselli fer-ho d'aquesta manera, solament com he dit abans, em limito a recordar aquest fet, testimoni present que tenim al nostre Camp de Futbol, i que tot i estant en un estat d'abandó, van vivint, prova que l'operació explicada va ésser profitosa.

Creo sincerament que aquest fet amb els arbres es podria aplicar a les persones, quan per les circumstàncies que siguin es presenta la necessitat de trasllat a un altre lloc. Si fos possible, com en els arbres, emportar-nos junt amb nosaltres una quantitat de coses del nostre entorn, això de: "L'home transplantat..." amb tot i els inconvenients, tindria molt de guanyat.

Fernando ROS PIJOAN

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

GESTORIA
FEIXA

Educar, un deure social?

Els homes ens movem en l'àrea de les coses. Els homes, en la nostra voluntat hem desfigurats i conquerit multitud de racons fins fa poc impensables i hem adaptat la seva forma a la nostra peculiar necessitat, servint-nos de les coses i gaudint-ne. Quan hem gosat un moment de reflexió, ens hem adonat que no vivim sols, i sols no hauríem mai aconseguit allò que tenim. Aleshores ens alegrem de viure entre els demés homes i, malgrat les imperfeccions i debilitats, ens sentim solidaris.

Moltes de les actuacions humanes tenen la seva rel en comunitat. Moltes vegades, quan hom pensa que tal acte és purament individual, en realitat es un acte social, comunitari. I les seves conseqüències són, també, comunitàries. I un dels actes més solidariament comunitaris que hi ha és sens dubte l'educació.

Alguna vegada tots hem estat testimonis d'aquesta frase: «Quina mala educació!» En principi, aquesta frase se'ns presenta confosa. La mala educació és impossible, de per sí, que existeixi. Es té educació o no se'n té. Millor dit: S'ha rebut educació o no se n'ha rebut, ja que tenir una educació dolenta es admetre que n'hi ha de dues classes, i això és erroni, sempre que admetem el terme educar com el recte encarrilament de la lliure personalitat de l'individu en el context social. En realitat, doncs, la funció educativa només segueix un camí: El social. I la seva finalitat: L'inserció correctament acarada de l'home individual dins aquest context.

Ara bé, el problema és molt més profund i complex. Qui ha d'educar? En primer lloc, naturalment, la família és la més indicada per a educar. I ho és per dues raons: La primera perquè l'home de petit, el context social que té més a la vora són els familiars pròxims. La segona raó perquè, precisament per la seva proximitat, aquests són els qui millor coneixen la psicologia de l'individu concret i qui més poden influenciar-lo.

De nou salta la pregunta: Com s'educa? No pretenc ser un erudit ni un pedagog. La lògica més elemental ens diu que l'amor dels pares és una raó molt important, certament, però que el revertiment social de l'home —al que immediatament de néixer tendeix la criatura— és un altre factor gens menyspreable.

Així doncs, caldrà dir que s'ha d'educar des de dos punts diferents: L'un personal, l'altre social. La pregunta

però, segueix dreta: Com? I la resposta només se m'acut en termes d'honradesa, fidelitat als propis principis, llibertat quan a la pròpia personalitat de l'educat, intel·ligència...

Un raonament més exàstiu del tema ens menaria a considerar l'escola com a font d'educació. Dic «font» i no complement, precisament perquè ho és. L'escola és font d'educació. Els pares eduquen, sí, d'una manera determinada més rodejada d'amor —i en certa manera d'egoisme— que no d'objectivitat. L'escola, però, només pot tenir un amor col·lectiu i un reflexe de comunitat. No pot ésser individual. No és una segona mare, sinó una segona mestra. I això és el més important.

No tot el que s'ensenya a l'escola és important ni tot és educatiu. Cansats estem de sentir alabar el personatge de torn fins a posar-lo entre nosaltres per la gràcia de Déu, eludint els motius d'aquesta alabança i el veritable contingut de la seva funció en la vida dels homes d'un determinat context social, territorial, humà. Això, evidentment, no és educació ni és cap pràctica educativa. Es, com a molt, un complir l'expedient, i quasi sempre una alienadora propaganda.

Incidim ara, en una altra qüestió: A quina escola hem de dur els fills? Déu me'n guard de senyalar amb el dit per entre el galimaties de centres educatius! El que si diré, però, es que no tots els centres són vertaderament educatius. No tots compleixen el seu deure. L'educació, com a finalitat social que és, té una exigència moral que cap dels qui la fan possible no ha d'obligar mai. Una moral humana que no es imposada ni es pot imposar. Una moral que en sí mateixa és recta i que ho serà mentre serveixi per acomplir la plenitud dels homes envers els altres homes. Així, doncs, educar seguir un llarg camí amb tants de rierols com aspectes humans coneixem. Socialment cal educar, i moralment i humanament, i físicament cal fer-ho. Cal tenir en compte, però, que educar no és un luxe ni un negoci, no és un privilegi ni un sacrifici. Es, més aviat, una necessitat i una obligació. I cal no confondre l'educació amb la imposició, l'alienació i la mentida.

Educar, com a deure social que és, és sinònim de veritat, honestitat, llibertat i amor.

JORDI GUASCH

Missió complida

L'any passat deia en aquest mateix periòdic que, degut a les circumstàncies renovadores, l'envelat estava pràcticament caducat al nostre poble; però la Festa Major es mantindria amb tot l'esplendor al Mercadal si els agramuntins volguéssim. Tanmateix exposava la forma de fer lluir i ambientar la plaça del mateix nom, en profit de la festa gran.

Enguany, doncs, es pogué lograr en part l'èxit desitjat en aquest sector de poble que ja semblava acabat.

A hores d'ara tothom es sabedor i està convençut de que la nota festiva en aquell recinte, podia haver estat fabulosa, meravellosa, si tots els components dels bars, els quals estan dintre el marc de la dita plaça, haguessin posat el seu granet d'arena a l'obra realitzada, que com a bons ciutadans i amics col·legues es deuen a la mateixa. Ara bé, ens faria molta vergonya si nosaltres, els elements del «Bar Café Casa Vostra» no haguessim acceptat la col·laboració que ens brindà la Junta del Casal per a intentar fer una bona Festa Major.

Tanmateix crec que la indiferència i les excuses fan el ridícul davant d'una causa tan justa.

Tinc la satisfacció d'haver pogut demostrar quanta vitalitat de festa sana té aquest recó, reclós i enlairat al centre del poble, quan els vilatans volem.

Per aquest motiu i d'altres val la pena fer un petit sacrifici, pensant en el deure de col·laboració de cara a la comunitat, sobre tot quan tothom surt beneficiat i ningú perjudicat.

Anim, doncs, amics col·legues, els que tenim la sort de residir en aquesta bonica i monumental plaça. La unió fa la força. La soletat és mala consellera.

Si un altre any actuem amb la comuna, l'experiència no serà estèril, sinó productiva i superada.

JOSEP PADULLES

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas
Discoteca

Teléfonos 390202 y 390802
Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Apertura del Instituto

La nota recibida en la Alcaldía, emanada de la Dirección General de Educación y Ciencia, dice así: «Que se imparta ya en Agramunt, durante el Curso de 1973-74, la enseñanza del Bachillerato con carácter Oficial, siendo a todos los efectos prolongación del Instituto de Tárrega». Comprende los Cursos 4.º, 5.º y 6.º Así, pues, su apertura será el próximo día 15 del mes en curso.

NOTA DE LA REDACCION: Según se nos comunica, todos los padres que tengan hijos estudiando fuera de la Población pueden solicitar traslado de matrícula, y su petición será atendida satisfactoriamente.

«La moscheta» o L'escàndol padre

per Josep Farreny

*A Ventura Pons, el director,
i tota la companyia,
amb agraïment.*

Dubto que, mai dels mais, a Agramunt s'hagués donat un cas tan sonat, com el del dia segon de la nostra Festa Major, en presentar "La moscheta" de Ruzante la companyia d'en Ventura Pons, o dirigida per ell almenys. Es pot qualificar d'escandalós i sense precedent aci a Agramunt, en, i fora d'un escenari, dintre i fora de la Festa Major, i en el poble en general, en qualsevol esdeveniment artístic. Permeteu-me que, en aquesta mayonesa hi posi un polset de pebre, així quedarà més al seu punt: Hom la va trobar, EXTRAORDINARIA!!!

Cal que ens apuntem els noms d'aquests actors excel·lents, no cal que surtin a la televisió, ni surtin en pel·lícules, així com tampoc a l'"Hola", aliment molt freqüent per aquests móns del diable, disfressat o no. ¿Per què dir que l'escenògraf Fabià Puigserver, te prestigi internacional pels seus muntatges sorprenentment originals, a la vegada que artístics fins al no es pot més? ¿Si nosaltres el que valoritzem, és la cosa luxosa, costosa, espectacular? ¿I les coses fetes amb intel·ligència, ens fan pensar massa, i per altres coses més importants és el cap? A qui pot importar-li saber que últimament va fer la posada en escena de "Yerma" de Lorca, per la Núria Espert; la de "Mari Dous" per "Els Joglars"; "Mort de gana show", de "La Trinca". Així com també, tota l'ambientació de la pel·lícula feta sobre la narració d'en Salvador Espriu, "Laia", de Vicens Lluç?

¿Quants es lamentaren de que no s'hagués fet el que estava anunciat, "La casa del cuento", per la companyia Joan Maragall, que el nom de la companyia prou és cosa bona, però el de l'obra, parla per si mateix? Com a camells hauriem disfrutat, i ens vam ben fotre. Veieu? Ja m'he influenciat de "La moscheta"; fins i tot en els renecs, o males paraules, superaven la realitat. Passa que estem acostumats a veure ninots a l'escenari, a veure una realitat afïnada i falsa, tampoc ens agrada veure'ns tal com som, als quins tenim quelcom de groller, de bast, aspre, fins brut; sentiria que algú s'ofengués, no, no, perdó! parlo per mi, doncs jo he de confessar, que en dic algun més recargolat —de vegades— dels que digueren a l'escenari, amb menys gràcia, naturalment.

Potser caldria tenir una xerrada per a parlar d'aquesta obra; hom llança la idea, hom s'ofereix a parlar-ne, quan i en el lloc que vulgueu. Ja sé que molts diran: aquest xicot està de xotis, però ho repeteixo,

per mi no faltará el diàleg, qui sap, tal vegada arribariem a una entesa. Però no, que més voldria jo, uns perquè es creuen que hom disfruta discutint, altres perquè no en tindran ganes..., ningú es mourà, l'instint ens guiarà cap al que tenim costum de fer, i caurem en les nostres monòtones discussions o jocs: Que si Cruyff, que si la sarsuela, que si el vodevil, que si cartes, parxis, etc., etc. Però vaja, "La moscheta" és ja història per Agramunt, la fiblada ha estat més que d'abella, ha estat forta i no la podrem oblidar.

Un altre any potser ja hi haurà qui vetllarà, perquè les nostres orelles vista, sensibilitat, moralitat, o les nostres bones costums; no es vegin ofeses com aquest any, i pugui reinar entre nosaltres, la nostre pau i característica tranquil·litat. Un vodevil picant i fi, farà les nostres delícies, posarà les coses en el seu just lloc, tots contents i fora antagonismes. Què hi ha per jugar que no m'equivoco?

El fomut del cas és, que a ningú s'ha pogut donar la culpa, fou ben bé un tret per la culata. Hom tenia ganes de felicitar algú, i no he pogut; ha estat ben bé allò del ruc flautista, que va dir: Que bé sé tocar! Però qui és el ruc aquí? No us hi capfiqueu, no hi ha tal ruc. Per manca d'altri m'ofereixo, ja que suposo soc dels pocs —sinó l'únic—, que sincerament volia aplaudir sense cap mena d'esnobisme l'espectacle, que a pesar de no voler-lo, el tinguérem; només sento el que d'espectacles amb tanta qualitat com aquest, dubto que en vegem cap més.

Els components de la junta n'hi ha per escarmen-tar i dir: Aquí terra deixo el gec! Hem de reconèixer sense excepció, que el cop per a tots fou difícil d'encaixar, però no és menys veritat, que la cosa l'hem d'atribuir a una manca de costum. Sinó fem-nos la següent pregunta: ¿No hi ha altres espectacles, altres ambients, molt més corrosius de nostres boncs costums que aquest que ens ha escandalitzat tant? Allò, ei que sia, inexplicablement ja no ens escandalitza, ens hi hem acostumat, nostres fills i filles, con que tothom hi va, tothom ho veu, tothom ho fa... fariem el ridícul, en escandalitzar-nos. Fer el ridícul i el que diran, això ens fa por. El: "Val més riure, que fer riure". Som quelcom puritans, ¿no us sembla?

Agramunt, setembre del 1973

El Temps Barrat

El Temps Barrat (1), obra guanyadora del premi Josep Pla 1972, constitueix un interessant volum autobiogràfic enmarcat, entre el final de la Dictadura i el començament de la guerra civil espanyola, en la Catalunya de l'època.

Alexandre Cirici Pellicer, dona, amb un estil lleuger i un domini perfecte de la llengua, una visió de la seva època d'estudiant —batxiller i universitari, entre els deu i els vint anys— temps que tan crucial fou pel futur de Catalunya.

No és, en sí, una novel·la. És, més exactament, un gran reportatge socio-històric on hi reflexeix els ambients burgesos de molts famílies barcelonines, les inquietuts culturals i doctrinals, les tendències polítiques, les concepcions i prejudicis socials i de tot tipus de la classe burgesa i les pròpies impresions de l'autor, tot enmarcat entre el carrer i els atris escolars i universitaris, constituint un conglomerat armònic i multicolor per on s'entreveu —filtrant-s'hi arrabassadorament— el disbarat que esclatà anys després.

Diffícilment trobaríem un llibre que entusiasmés tant —criteri d'un fillet del meu temps, només?— per tot allò que full rera full ens narra el professor Cirici.

Pàgines d'una poesia realment aconseguida barrejades amb d'altres del realisme més punyent, fan de *El Temps Barrat* un llibre reportatge autobiogràfic molt interessant.

Cada capítol és una seqüència —testimoni d'una situació o ambient concrets— que no té altra missió que l'ha d'anar confegint la pel·lícula que el llibre esdevé en conjunt per a donar-nos una visió gens superficial dels fets —com la proclamació de la República, la descoberta del vertader amor, l'anàlisi desacalorat que en el seu dia es proposa de fer l'autor sobre el fenomen religiós, etc.— que marcaren profundament el país i que tant van influir —fundamental o circumstancialment— en l'enrunament d'aquella legalitat i que posteriorment abocaren en una guerra civil.

JORDI GUASCH

(1) *El temps barrat*. Alexandre Cirici. Ed. Destino. Barcelona, 1973.

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE SEPTIEMBRE

NACIMIENTOS:

Montserrat Miralles Pons 31 Agosto
Javier Abareda Escolá 8 Septiembre
Nuria Saiz Cifuentes 11 Septiembre

MATRIMONIOS:

Antonio Vilardosa Subirachs con
M.ª Antonia Bové Mas dia 22

DEFUNCIONES:

Antonia Ginestà Prats dia 11 92 años

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE SEPTIEMBRE

Dia 7	24.5 litros m ²
Dia 30	8.8
Total	33.3 litros m. ²

El Observador: Diosdado Pont

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Exclusivitats • Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

GRANET DE PEBRE

per Josép Farreny

L'amor no és mort, o Qui són els folls?

*A Salvador Allende. Ni que la teva mà hagués
apretat el gallet, fores, potser no assassinat, però si
mort per altris.*

Quan les presons
són cementiris.
I els hospitals siquiàtrics
presons.

Quan el més gran valor
és el capital.

I no hi ha altra llei
que la de la força.

Es quan el pensar fa por.
Es quan el cervell molesta.
Es quan l'home no creu en l'home.
Es quan l'home dorm.
Eh que sols dorm?
Que l'amor no és mort?
CONTESTEM!!

Home on ets?
Ningú escoltavem.
Home on ets?
Ningú contestavem.

I cridava.
Cridava.
Més i més.

Home on ets?
On ets?
HOME.

Setembre del 1973

NOTA DE LA JUNTA LOCAL DEL CANCER

La Presidenta y Junta Local de la Lucha contra el Cáncer, agradece muy sinceramente la cooperación de todas las señoras que han asistido a la cuestación para tan gran obra.

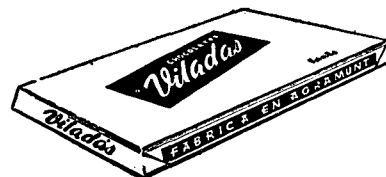
Se notifica que lo recaudado asciende a 26.788'— ptas., cantidad que se ha ingresado en la Caja de Pensiones local para mandarlo a la asociación provincial.

También se comunica que en vista que la cuestación el día de la Fiesta Mayor, resulta un poco inconveniente para las señoras, próximamente se convocará una reunión general bajo la presidencia de la Excma. Sra. M.ª Dolores Sangenís, Presidenta de la Junta Provincial de Damas.

Hay que tener en cuenta que este año se ha recaudado 6.000'— ptas. más que el anterior, de lo cual la Junta de Damas de Agramunt se puede sentir muy orgullosa, agradeciendo una vez más esta sensibilidad de toda la población agramuntesa.

La Secretaria

M. Blavia de Suárez

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES *Viladós*

FUTBOL

Tercera Regional

RESULTADOS SEPTIEMBRE - OCTUBRE

C. de F. Agramunt, 1	—	C. de F. Anglesola, 4
C. de F. Barbens, 4	—	C. de F. Agramunt, 0
C. de F. Agramunt, 2	—	C. de F. Menarguens, 3
C. de F. Bell-lloch, 5	—	C. de F. Agramunt, 3

CLASIFICACION:

Almacellas	7 puntos	Alcoletge	4 puntos
Bell-lloch	7 »	Golmés	4 »
Andorra	6 »	Bellvis	3 »
Barbens	6 »	Alfarrás	2 »
Mollerusa	6 »	Castellserá	2 »
Anglesola	6 »	Seo de Urgel	2 »
Menarguens	5 »	Verdú	0 »
Orgañá	4 »	Agramunt	0 »

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 390639

Almacén, Exposición y Oficinas:

Calle del Instituto **AGRAMUNT** (Lérida)

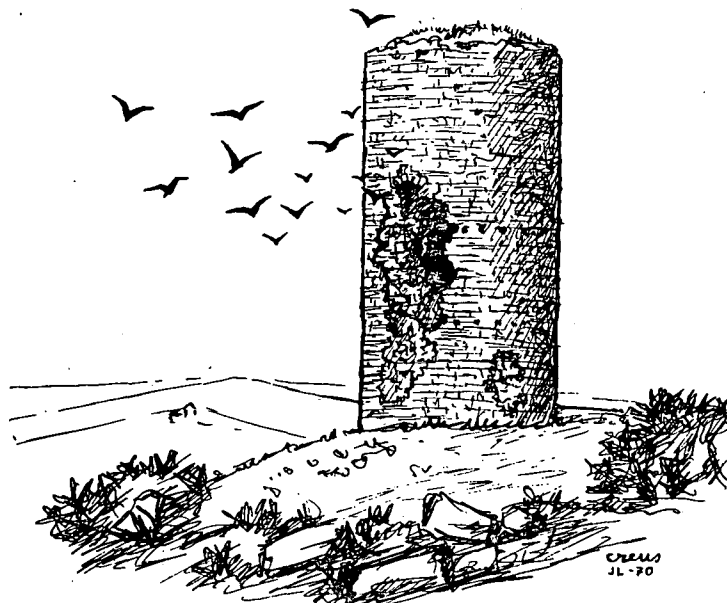
Para buen servicio

Funeraria (Casa Romá)

Rapidez...

Economía...

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Septiembre, adoptaron los siguientes acuerdos:

EXPEDIENTE REHABILITACION ESCUDO HERALDICO.

Iniciar el expediente de rehabilitación del Escudo Heráldico, lo que precisará realizar un estudio previo de la historia de la localidad consultando bibliografía y demás.

BIENES HERMANDAD NTRA. SRA. DEL REMEDIO DE MAFET.

Hacer renuncia a favor del pueblo de Mafet de la administración que le perteneciera en los bienes de la extinguida Hermandad y condicionar tal renuncia a que los mismos sean destinados a utilidad y beneficio de todo el vecindario de dicho agregado.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D.ª Rosa Cluet Parcerisa, levantar fachada casa en Estudios Viejos y construir tribuna.

A D. Alard Fornis Gassol, levantar el tejado, pequeñas obras interiores y revoque y pintado de fachada.

A D. José Vidal Roig, terminación de dos pisos en Avda. M. Jolonch.

A D. Pedro Boncompte Molins, conectar canaleras a la red alcantarillado.

A D. Jaime Ramón Caballol, entubar un trozo cuneta en camino de Puellas.

A D. Miguel Figuera Fontanet, Presidente de la Cooperativa de Viviendas «Verge del Socós» permiso definitivo para la construcción de ocho viviendas para los socios.

A D. Juan Cuñat Añé, terminación obras en casa calle Sió, y derecho empalme agua.

A D.ª Rosa Mir Valls, obras interiores casa calle Castillo
A Religiosas Concepcionistas, obras interiores en edificio calle Guimerá.

A D. Juan Pampalona Cáceres reparación alcantarilla interior, calle Sió.

A D. José Marsá Corominas, derecho empalme agua, calle Agustín Ros.

A D.ª Antonia Coma Vilalta, reparación tejado en casa calle Castillo.

A D. Magin Feixa y D. Juan Tomás, revoque paredes interiores y colocar letrero en local calle Zapatería.

A. D. Bautista Secanell Cabecerán, obras interiores casa Avda. J. Mestres.

A D. Ramón Galcerán Bargués, revoque planta baja fachada casa calle Estudios Nuevos.

RENOVACION MATERIAL TAXIS.

Autorizar a D. José Luis Baró Hernández el cambio de material destinado al servicio de auto taxis.

CUENTAS Y FACTURAS.

Se han satisfecho varias por un importe global de 189 715 pesetas.

NUEVO EQUIPO DE COLEGIAL INDISPENSABLE PARA IR AL INSTITUTO

¡ATENCIÓN SEÑORA!
Guarde limpia su ropa, es mejor y está preparada para cuando la necesite.

Es un consejo de

Tintorería safas

Sió, 29 AGRAMUNT